

Köztünk élnek

SZÖVEG: RUTTKA ILDIKÓ

„Úgy éreztem,
eljött az ideje,
hogy inkább
a képzőművészet
felé induljak”

Földi Kinga sikeres saját ruhamárkát teremtett, de a divatvilág nem vonzotta, most inkább szobrokat készít a legnemesebb anyagokból

„Minden technikát imádtam kipróbálni”

Különleges textilmunkáival elismerést vívott ki magának a szakmában. Földi Kinga a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen végzett 2006-ban, és egy időben a divatvonalat erősítette, ám 2010-től a jelmez-, esetenként a díszlettervezésbe is belekóstolt. Két éve új szerelme a selyemszobrászat, az alkotáshoz nemrég még különleges anyagra is bukkant.

„Bármilyen jöhetett volna, csak nagyon kézműves szakmáról legyen szó”

Meglepett, milyen sok színházi előadásban működtél már közre jelmez- és díszlettervezőként. Miért nem eleve erre szakosodtál?

– Bár ízig-vérig orvos családnak vagyok a tagja, engem az a vonal kicsit sem érdekelt. Amikor jelentkeztem az iparművészeti egyetemre, kis ideig gondolkodtam az ötvösszakon meg a szilikáton, végül a textilszakot céloztam meg, szövő szakiránnyal. Bármilyen jöhetett volna, csak nagyon kézmű-

ves szakmáról legyen szó, tehát hogy ne csak tervezni lehessen, hanem tervőlegesen alkotni is, dolgozni a puzta két kezemmel. Rengeteg technikát megtanítottak nekünk, a sima szövésen kívül a csipkeverést, kárpitszövést és gyöngyszövést is. Egy fél éven át belekóstolhattunk kicsit a ruhatervezésbe is, amikor pedig keresztfelévre lehetett menni másik szakirányra, én a bőrön voltam. Igazából minden technikát imádtam kipróbálni, főként az érdekelt, hogy a tradicionális dolgokat hogyan tudom elsajátítani. Akár úgy,

hogy valamiféle különleges anyaggal dolgozom, akár úgy, hogy kortárs tárgyat hozok létre, szóval nem egy hagyományos kézműves terméket, hanem inkább valami egészen újonnan kitalált dolgot. Kísérleteztem egy ideig a csipkeveréssel is, drótot, vastagabb fonalakat használva.

– Igazából ez mind olyan technika, amit géppel is meg lehet csinálni...

– Ebben tökéletesen igazad van, viszont épp emiatt izgalmas kitalálni, mi az, amit a gép nem tud. Hogy hol

„Piézett formákból próbálok szabadon álló tárgyakat készíteni”

tud belenyúlni az iparművész a folyamatba, amikor nemcsak tervezés folyik, hanem kétkezi munka, hiszen az is egyfajta gondolkodás, ami által új dolgokat lehet megalkotni. Még az egyetem alatt egy rokokóruha-pályázaton indultam. Azért izgatott, mert ki lehetett próbálni különféle anyagmanipulációkat, amiket nagyon szerettem. Kaptunk például olyan feladatot is, hogy ellentéppár volt, mondjuk, egy fényes és egy matt anyag, amelyekből sorozatot kellett készítenünk. Ezzel foglalkozva találtam rá a piézésre. Ez az a díszítő varrás, amelyet blúzok elején szoktak alkalmazni: van egy hajtás, azt levarrják, és ebből sorakozik néhány egymás mellett. Ebből készítettem méteres darabokat, a rokokó ruhát pedig úgy csináltam meg, hogy a piézett anyagokból hajtogattam meg a szoknyarészt, amivel nagyon izgalmas, redőzött felület jött létre. Az egyetemen a diplomamunkám úgynevezett tértextil volt: három négyzetméteres alapterületen volt felfüggesztve tizenegy réteg gézanyag, amelyet meghímeztam, felvagdostam, így a tizenegy réteg együtt adott ki egy szép csillogóformát.

„Izgalmas kitalálni, mi az, amit a gép nem tud”

– *Friss diplomásként pontosan tudtad, milyen irányba fordulj, vagy volt benned némi bizonytalanság?*

– Azon morfondíroztam, hogy a ruhatervezés irányába menjek-e tovább, vagy inkább az autonóm textilt válasszam. Akkoriban a ruha foglalkoztatott jobban, ezért elkezdtem esküvői meg alkalmi öltözékeket tervezni és készíteni. Közben a szobor- és a jelmezszerű ruhák érdekeltek igazán. Az első színházi megkeresésemet egy interjúnak köszönhetem. Olvasta a Franciaországból éppen akkor hazaköltözött táncos-koreográfus ismerősöm, aki a debreceni Csokonai Színházban akarta megrendezni az első darabját. Az interjúban megemlítettem, hogy érdekelne a jelmeztervezés, mert legszívesebben színpadon látnám a szoborszerű ruháim helyét. Az ismerősnek hála végül így a debreceni színházban

nyertem el a legelső jelmezes munkámat. Gemza Péter rendezte A zöld kígyó és a szép Liliom című előadást. Az origamit használtam, amelynek van egy érdekes válfaja, a tesszaláció. Felülethajtogatást jelent, nem növényt vagy állatot hajtogatunk, hanem strukturált felületet. Ezzel alakítottam ki a jelmezeket, amelyekkel szerencsére szép sikert arattam, ennek köszönhetően lettek további munkáim is Debrecenben.

– *A díszlettervezéssel hol találkozott?*

– Azt egy másik ismerősömmel, Góbi Rita táncos-koreográfusnak köszönhetem. Nem is díszletekkel kezdtünk, hanem kis kellékekkel egy háromszereplős darabhoz. Készültek maszkok és nagyon sokféle jelmez is.

– *Csináltál egy saját ruhamárkát, sikeresen működött, de végül felszámoltad. Miért?*

– 2009-ben hoztam létre Baharat néven a ruhamárkám, estélyi és esküvői ruhákat álmodtam tervezőként textilbe, és csakugyan szép megrendeléseink voltak. Viszont 2011-ben megszületett az első lányom, aki mellett még teljes erőbedobással dolgoztam, aztán meg-

született a második lányom is, és így már egyre nehezebben ment a tervezői munka. A késő esti színházi próbák és előadások sem éppen gyerekbarátak, aztán egyre több gondom akadt a varrónőimmel és a megrendelőkkel is. A harmadik gyerekem érkezése pedig végképp felborította az addigi menetrendet. Azt hittem, tudom csinálni a szoborszerű ruháimat a divat világán kívül is, de menet közben kiderült, hogy nem lehet. Viszont engem a divat nem vonzott, főleg nem a mostanában fast fashionnak nevezett ága, amely szezononként hivatott új divatot produkálni. 2015-2016 táján úgy éreztem, nem szeretném tovább csinálni, így hát bezártam a Baharat kapuit.

„A selyem a legkedvesebb anyagom”

– Gondolom, közben volt időd átgondolni, merre indulj tovább alkotóművészként.

– Úgy éreztem, eljött az ideje, hogy inkább a képzőművészet felé forduljak. Két-három éve kezdtem kísérletezni azzal, hogy a piézett formákból próbálok szabadon álló tárgyakat készíteni. Ez nagyon sok kutatómunkával járt, hogy milyen anyag, milyen technika legyen. A ruhánál volt egy hordo-

zó felület, amelyre rá voltak varrva az anyagalmok, ám egy szabadon álló dolognak meg kell tartania önmagát. Nem akartam külső szerkezetet használni, hanem magát az anyagot kellett olyan stabillá tennem, hogy önálló forma lehessen. Mostanában érzem azt, hogy elértem oda, amit igazán szeretek csinálni, és ezek a selyemszobrok.

– A járványhelyzet alatt is volt időd kísérletezgetni?

– A karanténos időket mi a családdal nagyon élveztük, közben pedig csakugyan rengeteget tudtam dolgozni a műtermemben. Kiállítások ugyan nem voltak, de nem bántam, ugyanis új munkákkal készültem, nyugodtan tudtam alkotni. Sok kiállításon veszek részt, csoportosan is, néha egyénin is, itthon is, külföldön is, szeretek aktívan megmutatkozni, jelen lenni a szakmában. Miután elkezdtem selyemszobrokat készíteni, mindenfelé küldtem róluks fotókat a világba, megismertetni őket a galériákkal, ennek eredményeként lettek is megkereséseim, készültek velem interjúk, születtek cikkek. Nemrég a szombathelyi Nemzetközi Textilművészeti Triennálén szerepeltem, már véget ért. Franciaországban viszont januárig látható az a miniatűr textilkiallítás, amelyen én is részt veszek a munkáimmal. Pozsonyban pedig szeptember elején nyílt utazó kiállítás, amelyen két munkám szerepel, és elviszik a visegrádi országokba. Legvégeül eljut ide hozzánk, Budapestre is.

– Jól tudom, hogy most is nagyon érdekes dologgal kísérletezel?

– Nemrég megismerkedtem a világhálón egy angol textiles kollégával, ő talált egy érdekes új anyagot, a lótusz-selymet. A lótuszvirág szárából nyerik ki hozzá a fonat, kézzel sodorják, kézzel is szövik. Most ő abból készít Londonban ruhákat, stólákat. Láta a munkáimat a neten, és megkérdezte, mi volna, ha ebből az anyagból készítenék egy lótuszvirág szobrot. Küldött is már anyagmintákat, épp ezekből próbálok kitalálni, melyikből mit tudnék kihozni. A selyem a legkedvesebb anyagom. Nagyon drága, de hiába próbáltam olcsóbb anyaggal helyettesíteni, rá kellett jönnöm, hogy semmilyen más anyagnak nincs meg az a szépsége, nemessége, mint a valódi selyemnek.

„Legszívesebben színpadon látnám a szoborszerű ruhám helyét”

